

RECENZJA

rozprawy doktorskiej mgr Edyty Wcisło

pt.: *Bezpieczeństwo osobiste ratownika medycznego jako element podwyższenia poziomu
sprawności działania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne,*

przygotowanej pod kierunkiem promotora

Pana prof. dr. hab. Roberta Sochy,

przy wsparciu promotora pomocniczego

Pani dr Pauliny Polko

1. Spostrzeżenia ogólne

Straż pożarna, pogotowie i policja to podmioty bezpieczeństwa jednoznacznie kojarzące się z działaniami mającymi na celu ochronę ludzkiego zdrowia i życia w zróżnicowanych okolicznościach zagrożeń dnia codziennego i sytuacji nadzwyczajnych. Współcześnie w Polsce właściwe role przypisuje się, odpowiednio, jednostkom ochrony przeciwpożarowej (w tym Państwowej Straży Pożarnej, PSP, ochotniczym strażom pożarnym, OSP), zespołom ratownictwa medycznego (ZRM) i Policji. Wspólnie tworzą grupę podmiotów bezpieczeństwa określanych w literaturze anglosaskiej (i nie tylko) mianem tzw. *first responders*. Podkreśla to ich rolę w ochronie najważniejszych wartości użytecznych, zwłaszcza w okolicznościach reagowania na zagrożenia w trybie pilnym, niezwłocznym.

System Państwowe Ratownictwo Medyczne (system PRM) zajmuje szczególne miejsce w strukturach systemu bezpieczeństwa narodowego RP. To w nim funkcjonują ZRM, nazywane wprost jednostkami tego systemu (obok szpitalnych oddziałów ratunkowych, SOR). Zespoły te zdają się być najbardziej widocznym w przestrzeni publicznej komponentem systemu PRM, a wchodzący w skład właściwych załóg ratownicy medycznej bezsprzecznie kojarzą się z udzielaniem pomocy medycznej w stanach nagłego zagrożenia zdrowotnego na najwyższym poziomie jakości (tj. poziomie medycznych czynności ratunkowych).

W tym miejscu należy podkreślić, że zawód ratownika medycznego cieszy się bardzo wysokim poziomem zaufania społecznego. Plasuje to go na drugim miejscu (po strażaku) w hierarchii zaufania społecznego według wyników badań opinii publicznej przedstawionych w maju 2023 r. Wyraża również pozytywny stosunek do osób podejmujących medyczne czynności ratunkowe, a przy tym nierzadko samych narażających się na zróżnicowane rodzaje zagrożeń bezpieczeństwa. Stan środowiska bezpieczeństwa narodowego RP trzeciej dekady XXI wieku świadczy o mnogości czynników, które mogą godzić w bezpieczeństwo osobiste (indywidualne, personalne) ratowników medycznych. Wypadki drogowe w dobie rozwoju nowoczesnych środków transportu, ratownictwo medyczne w stosunku do ofiar następstw zmian klimatycznych (w tym niebezpiecznych zjawisk pogodowych), ratowanie osób w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego w obliczu zgromadzeń i niepokoїв społecznych, niestąbnące widmo terroryzmu i doświadczenia z za południowo-wschodniej granicy Polski z ogarniętej wojną Ukrainy rzucają światło na wyzwania, przed jakimi stoi system PRM – wyzwania, wśród których bezpieczeństwo osobiste ratownika medycznego zajmuje kluczowe miejsce. W literaturze przedmiotu brakuje opracowań, które kompleksowo wpisywałyby się w zarysowane powyżej zagadnienia, a równocześnie nawiązywałyby do nich w świetle nauk o bezpieczeństwie. Rozprawa doktorska mgr Edyty Wcisło bezpośrednio dotyka niniejszych kwestii. Świadczy to o jej dużym znaczeniu z punktów widzenia badawczego i uytliarnego.

Nadmienia się, że przyjęte założenia badawcze wraz z wynikami badań naukowych ujętymi w formie recenzowanej dysertacji mieszczą się w zakresie poznawczym nauk o bezpieczeństwie. Dotyczą bowiem systemu PRM (rozumianego jako jeden z systemów szczegółowych systemu bezpieczeństwa narodowego RP), a także jego funkcjonowania w zdefiniowanym przez Autorkę zakresie. Prowadzą do wniosków służących podnoszeniu sprawności tego systemu na różnych poziomach organizacji państwa. Mogą znaleźć swoje praktyczne zastosowanie w toku ewaluacji obowiązujących współcześnie przepisów prawa krajowego z zakresu ochrony zdrowia (w tym funkcjonowania systemu PRM), również w konsekwencji dostosowywania ich do dobrych praktyk i standardów międzynarodowych.

2. Ocena metodologiczna

Z metodologicznego punktu widzenia Autorka rozprawy doktorskiej opracowała i zastosowała metodę naukową. Ukierunkowała ją na uzupełnienie wstępnie

zidentyfikowanego obszaru niewiedzy o istotnym znaczeniu badawczym i utylitarnym. Metoda badań umożliwiła jej przeprowadzenie procesu badawczego ukierunkowanego na rozwiązanie w satysfakcjonującym stopniu sformułowanych problemów badawczych.

W strukturze dysertacji wyodrębniono rozdział zatytułowany 'Założenia badawcze'. Zawarto w nim informacje dotyczące uzasadnienia wyboru tematu pracy, celów i problemów badawczych, hipotezy głównej i hipotez cząstkowych, a także koncepcji badawczej pracy. Pozwoliło to zarysować motywację podjęcia badań naukowych oraz przedstawić kwestie konstytuujące wspomnianą metodę badań. Przedmiotem badań ustanowiono bezpieczeństwo osobiste ratownika medycznego udzielającego medycznych czynności ratunkowych w zespołach ratownictwa medycznego (s. 23). W zasadniczej mierze znalazło to swoje odzwierciedlenie w treściach rozprawy doktorskiej. Można jednak odnieść wrażenie, że rozdział 3 i rozdział 4 mogłyby być bardziej skonkretyzowane pod tym kątem, poprzez liczniejsze, bezpośrednie odniesienia do bezpieczeństwa osobistego ratownika medycznego udzielającego medycznych czynności ratunkowych w ramach zespołów ratownictwa medycznego. W związku z powyższym, celem wyjaśnienia wynikających z tego wątpliwości, **proszę omówić, jak doświadczenia polskiej służby zdrowia w realizacji zadań polegających na zapewnieniu pomocy osobie znajdującej się w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego (rozdział 3), a także prawno-organizacyjne uwarunkowania funkcjonowania systemu PRM (rozdział 4) przekładają się na bezpieczeństwo osobiste ratownika medycznego udzielającego medycznych czynności ratunkowych w zespołach ratownictwa medycznego.**

Badania naukowe ukierunkowano na diagnozę „(...) uwarunkowań działania zespołów ratownictwa medycznego na miejscu zdarzenia” (s. 22), a także na „(...) określenie kierunków doskonalenia na rzecz zapewnienia bezpieczeństwa osobistego ratownika medycznego w aspekcie sprawności działania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne” (s. 22). W rozprawie nie sformułowano celów szczegółowych. Znajduje to swoje częściowe uzasadnienie w specyfice celu poznawczego i celu utylitarnego. Zdają się one odpowiednio ukierunkowywać badania naukowe, a doprecyzowanie właściwych kierunków zostało opisane poprzez problemy badawcze i hipotezy badawcze.

Główny problem badawczy przyjął formę pytania o to, „W jakich kierunkach powinno zmierzać doskonalenie działań na rzecz zapewnienia bezpieczeństwa osobistego ratownika medycznego w aspekcie sprawności działania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne?” (s. 22). Tym samym odniesiono się do tematu pracy (dokonując częściowego uściślenia

obranego kierunku prowadzenia badań naukowych), natomiast pośrednio do celów badań (poznawczego i utylitarnego). Autorka zdekomponowała główny problem badawczy (nazwany problemem ogólnym) na cztery problemy szczegółowe (s. 23). Słusznie przyjęła, że rozwiązanie problemów szczegółowych można traktować za równoznaczne z rozwiązaniem głównego problemu badawczego.

Zasadniczy pomysł na ustosunkowanie się do sformułowanych problemów badawczych służący osiągnięciu postawionych celów badań (poznawczego i utylitarnego) znalazł swoje odzwierciedlenie w hipotezach badawczych. Główna hipoteza badawcza (nazwana po prostu hipotezą badawczą) otrzymała brzmienie: „Ratownictwo medyczne w Polsce wykonuje zadania w oparciu o obowiązujące regulacje prawne. Przy czym brak jest przepisów określających szczegółowy zakres działań mających na celu zwiększenie bezpieczeństwa osobistego ratownika medycznego na miejscu zdarzenia. Jeżeli zatem przygotowanie ratownika medycznego, w obszarze bezpieczeństwa osobistego, do podejmowania medycznych czynności ratunkowych na miejscu zdarzenia będzie realizowane w oparciu o jednolity program szkoleniowy, mający podstawę prawną i uwzględniający wnioski z doświadczeń krajowych i międzynarodowych, jak również zostaną wypracowane w tym zakresie reguły współdziałania z podmiotami krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego, wówczas nastąpi wzrost bezpieczeństwa osobistego ratownika medycznego, co z kolei wpłynie na sprawność działania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne” (s. 24). To relatywnie rozbudowane przypuszczenie przekrojowo odniosło się do wspomnianych wcześniej celów badań i problemów badawczych. Podobnie jak do hipotez roboczych (nazwanych szczegółowymi hipotezami badawczymi), które w satysfakcjonującym stopniu powiązano z odpowiadającymi im problemami szczegółowymi. Jedynie częściowo zrelatywizowano z nimi treści właściwych rozdziałów rozprawy doktorskiej.

W rozdziałach merytorycznych dysertacji (2, 3, 4 i 5) uwzględniono podrozdziały podsumowujące (‘Uogólnienia i wnioski’). Wyniki analizy ich treści świadczą o satysfakcjonującym poziomie umiejętności wnioskowania logicznego (indukcyjnego i dedukcyjnego) i wnikliwości badawczej Autorki.

Ponadto, Autorka opisała poszczególne etapy procesu badawczego. Ukazała jego organizacyjny wymiar, istotny z punktu widzenia powtarzalności tego procesu. Odniosła się również do wykorzystanego instrumentarium badawczego (metod, technik i narzędzi badawczych). Za cenne uznaje się wskazanie konkretnych przykładów wykorzystania metod

badawczych w rozprawie doktorskiej. Niemniej, niejednoznaczności interpretacyjne dotyczą informacji na temat próby badawczej na poziomie 700 ratowników medycznych. **Proszę wyjaśnić szczegóły dotyczące doboru respondentów (teren badań, dobór losowy?) oraz określić, czy została uzyskana reprezentatywność statystyczna wyników badań ankietowych.**

Reasumując, stwierdzam, że przedstawiona do oceny rozprawa doktorska przemawia za faktem nabycia przez Autorki umiejętności samodzielnego prowadzenia badań naukowych w dyscyplinie nauk o bezpieczeństwie. Zaprojektowano i wykorzystano metodę badań. Dobrane i skutecznie wykorzystane metody badawcze pozwoliły zweryfikować postawione hipotezy i rozwiązać sformułowane problemy badawcze. W zasadniczej mierze były adekwatne względem poczynionych założeń badawczych. Nieliczne spostrzeżenia zasygnalizowane w treści niniejszej recenzji należy potraktować jako wskazówki pozwalające dalej doskonalić własny warsztat badawczy.

3. Ocena merytoryczna

Rozprawa doktorska została ustrukturyzowana prawidłowo, tj. logicznie i spójnie. Jej układ jest przejrzysty. Głównymi jednostkami organizacyjnymi dysertacji są wstęp, rozdział dotyczący założeń badawczych, cztery rozdziały merytoryczne i zakończenie. Pierwszy rozdział stanowi swoiste wprowadzenie w problematykę bezpieczeństwa osobistego ratownika medycznego. W kolejnych dwóch ukazano determinanty tego bezpieczeństwa wynikające z doświadczeń polskiej służby zdrowia w realizacji zadań polegających na zapewnieniu pomocy osobie znajdującej się w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego oraz prawno-organizacyjnych uwarunkowań funkcjonowania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne. Ostatni rozdział merytoryczny zawiera informacje odzwierciedlające koncepcję służącą podwyższeniu poziomu sprawności działania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne. Poszczególne rozdziały w satysfakcjonującym stopniu nawiązują do siebie, tworząc spójną całość. Więcej akcentów postawionych na bezpieczeństwo osobiste ratownika medycznego w rozdziałach 3 i 4 dodatkowo podniosłoby walory użyteczne rozprawy doktorskiej. Całość opracowania została uzupełniona bibliografią, wykazem fotografii, rysunków, tabel i wykresów, a także załącznikiem. Ze struktury pracy wynika pomysł Autorki na rozwiązanie problemów badawczych.

We wstępie opisano motywację podjęcia przedmiotowych badań naukowych. Podkreślono istotność i aktualność prowadzenia ich w odniesieniu do bezpieczeństwa osobistego osób, które, niosąc pomoc innym, same narażają się na oddziaływanie zróżnicowanych zagrożeń. Słusznie przyjęto, że niski poziom omawianego rodzaju bezpieczeństwa może przekładać się na sprawność działań ratunkowych. Ponadto, Autorka streściła poszczególne rozdziały merytoryczne dysertacji i odniosła się ogólnie do wykorzystanego instrumentarium badawczego.

Rozdział 1 dotyczy założeń badawczych. Do jego zawartości szczegółowo ustosunkowano się w części dotyczącej oceny metodologicznej w ramach niniejszej recenzji.

Rozdział 2 poświęcono zagadnieniu stanowiącemu rdzeń merytoryczny rozprawy doktorskiej, tj. bezpieczeństwu osobistemu ratownika medycznego. Dokonano tego poprzez omówienie bezpieczeństwa osobistego w ujęciu nauk społecznych, ukazanie go w optyce aspektów psychologicznych i kulturowych, skonkretyzowanie poprzez określenie czynników wpływających na budowanie i utratę poczucia tego bezpieczeństwa, a także ukazanie, jak wspomniana utrata może wpływać na sprawność działania jednego z dwóch głównych systemów ratownictwa w Polsce – systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne. Autorka odważnie przebrnęła przez złożoność materii definicji bezpieczeństwa i na tym tle umocowała przedmiot swoich zainteresowań badawczych. Na uwagę zasługuje nawiązanie do teorii poczucia bezpieczeństwa, które, wspólnie z bezpieczeństwem eksperckim, determinuje bezpieczeństwo w sensie ogólnym. Uzmysławia także konieczność respektowania ludzkich odczuć w funkcjonowaniu systemów bezpieczeństwa i podnoszenia ich sprawności.

W rozdziale 3 uwagę poświęcono doświadczeniom polskiej służby zdrowia w realizacji zadań polegających na zapewnieniu pomocy osobie znajdującej się w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego. Skupiono się na organizacji ochrony zdrowia w niepodległej Polsce, służbie zdrowia okresu Polskiej Republiki Ludowej, systemie ochrony zdrowia po 1989 r., a także historii ratownictwa medycznego (wieńcząc rozważania zagadnieniami dotyczącymi systemu PRM). Dzięki temu kompleksowo ukazano jak zmieniały się ogólne uwarunkowania funkcjonowania ratowników medycznych i, wcześniej, osób pełniących funkcje ratowników medycznych. W opinii recenzenta bezpośrednie wskazanie zależności 'doświadczenia służby zdrowia – bezpieczeństwo osobiste ratowników medycznych/osób pełniących funkcje ratowników medycznych – sprawność systemu ratownictwa medycznego' podniosłoby

walory poznawcze opracowania, a także ułatwiło realizację procesów wnioskowania w dalszych częściach rozprawy doktorskiej. Dlatego **proszę omówić, jak doświadczenia polskiej służby zdrowia w realizacji zadań polegających na zapewnieniu pomocy osobie znajdującej się w stanie nagłego zagrożenia zdrowotnego przekładały się na bezpieczeństwo indywidualne ratownika medycznego (lub jego odpowiednika w latach wcześniejszych) w poszczególnych analizowanych okresach (II RP, PRL, III RP) oraz na sprawność systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne (lub jego odpowiednika w latach wcześniejszych).**

Rozdział 4 dotyczy prawno-organizacyjnych uwarunkowań funkcjonowania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne. Słusznie opisano je, nawiązując do podstaw prawnych, organizacji działania, zadań zespołów ratownictwa medycznego oraz wybranych rozwiązań zagranicznych. Za cenne uznaje się uczynienie tego w świetle międzynarodowych standardów i koncepcji dotyczących ochrony zdrowia i/lub (w zależności od koncepcji) ratownictwa medycznego. Dzięki temu łatwiej umiejscowić system Państwowe Ratownictwo Medyczne na tle jego odpowiedników funkcjonujących w innych krajach. Bardzo ciekawe jest także opisanie historii powstania tego systemu w Polsce. Autorka wykazała się dogłębną znajomością funkcjonowania omawianego systemu i płynnie poruszała się w złożonych zagadnieniach relacji konstytuujących system Państwowe Ratownictwo Medyczne i relacji łączących ten system z innymi systemami szczegółowymi systemu bezpieczeństwa narodowego RP. Odnosząc się do interpretacji właściwych zagadnień, **proszę wyjaśnić zbieżności/rozbieżności interpretacyjne pomiędzy systemem Państwowe Ratownictwo Medyczne, systemem ochrony zdrowia, służbą zdrowia i polskim systemem opieki zdrowotnej**, gdyż w literaturze przedmiotu właściwe pojęcia są używane niekonsekwentnie (zamiennie, uzupełniają się, rozłącznie, itd.). Ponownie, walory poznawcze dysertacji mogłoby zostać dodatkowo podwyższone dzięki bezpośredniemu ukazaniu relacji prawno-organizacyjnych uwarunkowań funkcjonowania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne z bezpieczeństwem indywidualnym ratownika medycznego i sprawnością działania wspomnianego systemu.

Rekomendacjom na rzecz podwyższenia poziomu sprawności działania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne poświęcono rozdział 5. To najbardziej cenna praktycznie część rozprawy doktorskiej. Zdaniem recenzenta Autorka ukazała najistotniejsze obszary, w których te rekomendacje powinny znaleźć swoje umocowanie. Są to regulacje prawne,

procedury postępowania, założenia szkoleniowe i reguły współdziałania. Świadczy to o bardzo dobrej znajomości specyfiki przedmiotu badań naukowych. Treść rekomendacji w satysfakcjonującym stopniu wynika z wcześniej przedstawionych rezultatów badań naukowych. Ich forma cechuje się implementowalnością na grunt funkcjonowania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne w sferach legislacyjnej, proceduralnej i szkoleniowej. Układ rekomendacji oddaje autorską koncepcję podniesienia poziomu sprawności systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne. Warto dodać, że wspomniane rekomendacje zdają się uwzględniać postępujące złożoność i dynamizm zmian uwarunkowań bezpieczeństwa narodowego. Zmiany te wpływają na determinanty bezpieczeństwa osobistego nie tylko ratownika medycznego, ale również innych zawodów reprezentujących podmioty bezpieczeństwa (zwłaszcza służby, inspekcje i straże). Co istotne, wynikają z nich nie tylko zagrożenia o charakterze czynników fizycznych, chemicznych i biologicznych, lecz także zagrożenia operacyjne (tj. rzutujące na prawidłowość funkcjonowania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne). Pod tym względem badania naukowe Pani Edyty Wcisło wpisują się we współczesne trendy badań naukowych realizowanych w dyscyplinie nauk o bezpieczeństwie. W tym miejscu należy wskazać na podkreśloną przez Autorkę zasadność kreowania efektywnego współdziałania pomiędzy podmiotami ratowniczymi. W niniejszym kontekście, **proszę o opinię na temat zasadności i rekomendowanego sposobu integrowania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne i krajowego systemu ratowniczo-gaśniczego.**

Zakończenie wieńczy merytoryczną część rozprawy doktorskiej. Ponownie nawiązano do motywacji podjęcia badań naukowych. Opisano też ogólnie ich etapy. Odniesiono się do stopnia weryfikacji głównej hipotezy badawczej, a także przedstawiono treści mogące pełnić rolę odpowiedzi na pytanie stanowiące główny problem badawczy. Niemniej, stwierdzenie, iż „(...) na bezpieczeństwo osobiste ratownika medycznego wpływa brak zagrożeń ze strony otoczenia zewnętrznego” zdaje się być nad wyraz odważne, gdyż nie sposób całkowicie wyeliminować zagrożeń z pracy osób wchodzących w skład zespołów ratownictwa medycznego. Ponadto, na przedmiotowe bezpieczeństwo wpływają po prostu zagrożenia występujące w otoczeniu ratownika medycznego, a nie tylko ich brak. Słusznie przyjęto konieczność kontynuowania badań naukowych w rozpatrywanym kontekście. Warto je jednak ukierunkować nie tylko na zagrożenia bezpieczeństwa społecznego (np. ubóstwo, patologie społeczne), lecz również na zagrożenia bezpieczeństwa publicznego (niepokoje

społeczne, akty agresji, przestępczość, akty terroryzmu, itp.), zagrożenia bezpieczeństwa powszechnego (m. in. powódzie, pożary, epidemie, zagrożenia chemiczne, zagrożenia radiacyjne, katastrofy budowlane, zagrożenia dotyczące wypadków komunikacyjnych), a także zagrożenia bezpieczeństwa militarnego (np. pełnoskalową agresję militarną ze strony wroga nastawionego państwa, działania sabotażowe, działania hybrydowe).

Pod względem edytorskim rozprawa doktorska nie budzi istotnych zastrzeżeń w odniesieniu do błędów językowych i interpunkcyjnych. Niewątpliwie, wykorzystanie tabel i rysunków podniosło walory poznawcze pracy. Wszystkie rysunki i tabele wpisują się w narrację Autorki i syntetycznie ukazują bądź podkreślają prezentowany sposób myślenia, idee, relacje, itp. Dotyczy to różnych rozdziałów dysertacji.

Wykaz literatury przedmiotu jest imponujący. Odzwierciedla złożoność przedmiotu badań naukowych oraz potwierdza, że Autorka dokonała niezwykle szerokiego i wnikliwego przeglądu tejże literatury. Ogółem powołano się na 184 publikacje zwarte, 105 publikacji ciągłych, 94 źródła prawa, 19 dokumentów i 47 źródeł internetowych. Tym samym Autorka wykorzystwała potencjał tkwiący w literaturze przedmiotu, a także zaczerpnęła z cennych jakościowo jej źródeł (również zagranicznych). Wyniki ich analizy utwierdzają w przekonaniu, że brakuje opracowań, które kompleksowo traktowałyby o bezpieczeństwie osobistym ratownika medycznego. Pod tym względem, niniejsza rozprawa może stanowić istotne uzupełnienie, a nawet główną pozycję literatury przedmiotu w dalszych badaniach naukowych. Ogólnie, zastosowane piśmiennictwo oceniam bardzo pozytywnie.

Załącznik do rozprawy doktorskiej to kwestionariusz ankiety, który wykorzystano w toku realizacji badań empirycznych. Dzięki jego zamieszczeniu możliwy jest podgląd wykorzystanego narzędzia badawczego. Sprzyja to walorowi powtarzalności badań naukowych realizowanych w tożsamym przedmiocie badań i/lub zakresie.

Z merytorycznego punktu widzenia rozprawę doktorską oceniam pozytywnie.

4. Wniosek końcowy

Rozprawa doktorska Pani mgr Edyty Wciśło pt. *Bezpieczeństwo osobiste ratownika medycznego jako element podwyższenia poziomu sprawności działania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne* stanowi oryginalne rozwiązanie istotnego społecznie problemu naukowego. Wyniki analizy jej treści utwierdzają w przekonaniu, że prezentuje ogólną wiedzę teoretyczną Autorki w dyscyplinie nauk o bezpieczeństwie. Na jej podstawie

stwierdzam, iż Autorka wykazała się umiejętnością samodzielnego prowadzenia pracy naukowej.

Reasumując, rozprawa doktorska m mgr Edyty Wcisło pt. *Bezpieczeństwo osobiste ratownika medycznego jako element podwyższenia poziomu sprawności działania systemu Państwowe Ratownictwo Medyczne* spełnia wymagania określone w art. 13 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1789). W związku z powyższym, wnoszę o jej przyjęcie i dopuszczenie do publicznej obrony.

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Lewi' followed by a stylized name, possibly 'Lewi' or 'Lewi'.